

4. Czy art. 7 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/118/WE należy interpretować w ten sposób, że przy stwierdzeniu nieprawidłowości zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE należy przyjąć dopuszczenie do konsumpcji przewożonych wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy i które nie dotarły do miejsca przeznaczenia we wszystkich przypadkach, w których nie można przedstawić przewidzianego w art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/118/WE dowodu całkowitego zniszczenia lub nieodwracalnej utraty stwierdzonej brakującej części towaru?

(¹) Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG; Dz.U. 2009 L 9, s. 12.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy)
w dniu 12 lutego 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Vitowi Santorowi**

(Sprawa C-65/15)

(2015/C 138/51)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu głównym

Vito Santoro

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C 72/10 i C 77/10] należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie ogłoszeniu przetargu na koncesje o czasie trwania krótszym od koncesji przyznanych w przeszłości, jeżeli wspomniany przetarg został ogłoszony rzekomo w celu usunięcia konsekwencji wynikających z bezprawnego wykluczenia pewnej liczby operatorów z wcześniejszych przetargów?
- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie temu, aby wymóg dostosowania czasu wygaśnięcia koncesji stanowił odpowiednie uzasadnienie dla krótszego w porównaniu z koncesjami przyznanymi w przeszłości, czasu trwania koncesji objętych przetargiem?
- 3) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla wprowadzenia obowiązku nieodpłatnego zbycia użytkowania środków materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grammi i ich przyjmowania w wypadku zakończenia działalności, z powodu upływu końcowego terminu ważności koncesji lub z powodu decyzji o jej wygaśnięciu lub odebraniu?

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-66/15)

(2015/C 138/52)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Wasmeier i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka narusza zobowiązania spoczywające na niej na podstawie art. 52 i 62 TFUE dotyczących swobody świadczenia usług, pobierając całą kwotę opłaty rejestracyjnej w momencie rejestracji pojazdu branego w najem lub wykorzystywanego w ramach leasingu przez klienta zamieszkałego w Republice Greckiej, od dostawcy mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, bez uwzględniania czasu trwania umowy leasingu lub najmu ani czasu wykorzystywania pojazdu na terytorium Republiki Greckiej;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Grecka naruszyła zobowiązania przewidziane w art. 56 i 62 TFUE wymagając uiszczenia całej kwoty opłaty rejestracyjnej przez dostawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, za pojazdy brane w najem lub wykorzystywane w ramach leasingu przez klientów zamieszkałych w Republice Greckiej bez uwzględniania czasu trwania umowy najmu (lub leasingu) ani czasu wykorzystywania pojazdu na terytorium Republiki Greckiej.

Wymóg uiszczenia całej kwoty opłaty rejestracyjnej jest nieproporcjonalny i utrudnia swobodny przepływ usług (zob. orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w sprawach Cura Anlagen C-451/99, Coevering, C-242/05, Ilhan C-42/08, VAV Autovermietung GmbH C-91/10).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 16 lutego 2015 r. – Nutrivet D.O.O.E.L./Országos
Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség**

(Sprawa C-69/15)

(2015/C 138/53)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nutrivet D.O.O.E.L.

Strona pozwana: Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség.

Pytania prejudycjalne

1. Czy należy uważać, że przemieszczanie odpadów odbywa się „w sposób, który nie został konkretnie określony w dokumencie, o którym mowa w załączniku VII w rozumieniu art. 2 pkt 35 lit. g) pkt iii) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006⁽¹⁾, jeżeli w dokumencie zawartym w załączniku VII do rzeczzonego rozporządzenia organizator przemieszczania wypełnia pola dotyczące importera/odbiorcy, instalacji odzysku i państw zainteresowanych znajdujące się odpowiednio w rubrykach 2, 7 i 11 tego dokumentu w taki sposób, że istnieją rozbieżności między informacjami zamieszczonymi w tych polach, mimo iż informacje te są w sposób jasny zawarte w międzynarodowym liście przewozowym i w pozostałych dostępnych dokumentach?
2. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy należy uznać za proporcjonalną nałożoną z tego powodu grzywnę w wysokości równoważnej grzywnie nakładanej na tego, kto narusza obowiązek wypełnienia dokumentu zawartego w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006?
3. Czy dla celów uznania przemieszczania odpadów za nielegalne w rozumieniu art. 2 pkt 35 lit. g) pkt iii) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 konieczne jest, by ten, kto wypełnia dokument zawarty w załączniku VII do rzeczzonego rozporządzenia, umyślnie wprowadzał organ w błąd?